

Аріадна

КУПИТИ

Заворожуючий, хвилюючий та надзвичайно проникливий роман Дженніфер Сейнт ставить забутих жінок грецької міфології в центр історії, де вони шукають для себе кращої долі у кращому світі.

Аріадна, царівна Криту, зростає в Кноссі, зустрічаючи світанки на прекрасному танцювальному майданчику та слухаючи розповіді своєї доглядальниці про богів і героїв. Проте під золотим палацом постійно лунає стукіт копит її брата Міноавра, чудовиська, яке вимагає кривавих жертв. Коли Тесей, царевич Афін, прибуває, щоб перемогти чудовисько, Аріадна бачить у його зелених очах не загрозу, а порятунок. Кинувши виклик богам та ризикнувши всім заради кохання, вона вирішує взяти свою долю у власні руки. Та чи забезпечить рішення Аріадни її щасливу долю? І що буде з Федрою, улюбленою молодшою сестрою, яку вона залишає напризволяще?

Тим часом в Афіни пливе корабель твій швидкий,
Там розкажи народу своєму, що ж ти зробив.
Як монстра у темряві ти підкорив,
Людину-бика одним махом убив.
Згадай Лабіринт, і як, навчений мною,
Звільнився із пастки, гордий собою.

Лист Аріадни до Тесея
Героїди, Овідій

ПРОЛОГ

Дозвольте мені розповісти вам історію одного праведника.

Цей праведник — цар Криту Мінос, який задумав розв'язати велику війну проти Афін. Ця війна була відплатою за смерть його сина Андрогейя. Цей могутній атлет здобув перемогу на Панафінейських іграх, але був розтерзаний на шматки оскаженілим биком на відлюдному афінському пагорбі. Мінос вважав афінян відповідальними за втрату свого сина-тріумфатора і жадав кривавої кари за те, що вони не змогли захистити хлопчика від лютого звіра.

Дорогою, перш ніж виплеснути увесь свій гнів на афінян, Мінос зупинився, щоб знищити царство Мегари, аби продемонструвати свою могутність. Цар Мегари Ніс був знаний своєю непереможністю, але його слава не могла зрівнятися з грізним Міносом, який відрізав багряне пасмо волосся, від якого залежала сила Ніса. Позбавлений свого криваво-червоного локона, нещасний був убитий звитяжним Міносом.

Як він здогадався відрізати волосся Нісу? Мінос весело розповідав мені, як дочка царя, прекрасна принцеса Скілла, безтямно і безпорадно закохалася в нього. Коли вона шепотіла солодкі обіцянки в його уважне вухо, розповідаючи про те, як вона з радістю відмовиться від дому і сім'ї в обмін на його любов, вона проговорила про ключ до смерті свого батька.

Звичайно, Мінос був справедливо обурений відсутністю належної відданості доньки та, як тільки царство впало від кривавого удару його сокири, він прив'язав закохану дівчину до свого човна і благочестиво потягнув її до водяної могили, поки вона несамовито кричала й оплакувала свою ніжну віру в кохання.

«Вона зрадила свого батька і своє королівство», — сказав він мені, все ще сяючи переможним полум'ям після повернення з розгромлених Афін. Та і яка користь могла бути моєму батькові, царю Міносу з Криту, від зрадливої дочки?

Я — Аріадна, критська царівна, хоча моя історія віднесе нас далеко від скелястих берегів мого дому. Мій батько, Мінос, любив розповідати мені оповідь про те, як його бездоганна добродесність перемогла Мегару, принесла йому покірність Афін і можливість продемонструвати блискучий приклад свого бездоганного правосуддя.

Побутовали легенди, що в мить, коли Скілла тонула, вона перетворилася на морського птаха. Однак це не дало їй можливості врятуватися від жорстокої долі, адже за нею одразу ж пустився в нескінченну погоню орел з багряним пером, одержимий жагою вічної помсти. Я цілком могла повірити, що це правда, бо ж боги дійсно насолоджувалися спогляданням нескінченного болю.

Але коли я думала про Скіллу, я уявляла собі дурненьку і цілком земну дівчинку, яка задихається серед піни хвиль, що здіймаються услід за човном мого батька. Я бачила, як вона борсається у бурхливій воді не лише через залізні кайдани, якими батько скував її, але й через жахливу правду про те, що вона пожертвувала всім, що мала, заради кохання, такого ж ефемерного і швидкоплинного, як веселка, що мерехтить у морських бризках.

Я знаю, що криваві злодіяння мого батька не обмежувалися Скіллою чи Нісом. Він вимагав від Афін страшну ціну за мир. Зевс, всемогутній і жорстокий правитель богів, насолоджувався силою смертних і дарував своєму улюбленцю Міносу жахливу чуму, яка охопила Афіни бурею хвороб, агонії, смерті і горя. Плач, мабуть, наповнював повітря, коли матері дивилися, як їхні діти хворіють і вмирають на їхніх очах, воїни падали на полях битв, а могутнє місто — яке зрозуміло, що його, як і всі міста, робить сильним лише слабка людська плоть — почало тонути під купами трупів, принесених чумою, яку спричинив мій батько. У них не було іншого вибору, окрім як пристати на його вимоги.

Однак Мінос прагнув від Афін не багатства чи влади. Йшлося про данину — сім афінських юнаків і сім афінських дівчат, яких щороку привозили морем на Крит, щоб втамувати апетит чудовиська, яке погрожувало

знищити мою родину з ганьбою, але натомість піднесло нас до статусу легенди. Ревіння цієї потвори змушувало підлогу нашого палацу гудіти й здригатися, коли наближався час його щорічного годування, дарма що вона була похована глибоко під землею в центрі присмеркового лабіринту, настільки запаморочливого, що ніхто з тих, хто туди потрапляв, вже ніколи не міг знайти дорогу назад до денного світла.

Лабіринт, ключ до якого був лише в мене.

Лабіринт, який приховував те, що було водночас найбільшим приниженням Міноса і найбільшим його надбанням.

Мій брат, Мінотавр.

У дитинстві мене безмежно зачаровували звивисті ходи палацу в Кноссі. Я петляла поміж численних кімнат, ковзаючи долонею по гладеньким червоним стінам та блукаючи зміїстими переходами. Мої пальці обводили контури лабриса — двоголової сокири, викарбуваної на камені за каменем. Пізніше я дізналася, що для Міноса лабрис уособлював силу Зевса і використовувався для того, щоб викликати грім — могутній прояв домінування. Для мене, коли я бігала лабіринтами мого дому, він був схожий на метелика. І саме такого метелика я уявляла собі, коли виходила з тьмяного кокона палацового інтер'єру на розкішні простори залитого сонцем подвіря. У центрі виблискувало величезне, відполіроване коло, і саме там я проводила найщасливіші години своєї юності. Кружляючи і виплітаючи запаморочливий танець, створюючи ногами незримий килим на танцювальному майданчику: диво, вирізьблене з дерева, чудовий шедевр відомого майстра Дедала. Хоча, звісно, це не найвідоміший його витвір.

Я спостерігала, як він будує цей танцювальний майданчик, нетерпляча дівчинка не відходила ні на крок, не усвідомлюючи, що я споглядаю за роботою майстра, чия слава прогрімить по всій Греції. Можливо, навіть на весь світ, хоча я майже нічого не знала про те, що знаходилося за стінами нашого палацу. Хоча відтоді минуло понад десяти років, коли я згадую Дедала, то бачу перед собою молодого чоловіка, сповненого енергії та вогню творчості. Коли я дивилася, як він працює, він розповів мені, як

навчався свого ремесла, мандруючи з місця на місце, доки його надзвичайна майстерність не привернула увагу мого батька, який переконав його лишитися. Мені здавалося, що Дедал побував скрізь, і я ловила кожне його слово, коли він описував палючі піщані пустелі Єгипту та неймовірно далекі царства Іллірії та Нубії. Я могла бачити, як кораблі відпливають від критських берегів, як їхні щогли та вітрила будують під майстерним наглядом Дедала, але я могла лише уявити, як це — переплисти океан на одному з них, відчутти, як скриплять дошки під ногами, як хвилі із шипінням б'ються об борти.

Наш палац був наповнений творіннями Дедала. Вирізані ним статуї здавалися настільки сповненими життя, що їх приковували до стін довгими ланцюгами, щоб вони не втекли з власної волі. На маминій шиї та зап'ястях виблискували майстерно зроблені ним витончені плетіння тонких золотих ланцюжків. Одного разу, помітивши мій заздрісний погляд, він подарував мені крихітний золотий кулон — двох бджілок, що сплелися навколо крихітного шматочка сот. Він виблискував у сонячних променях, такий яскравий і відполірований, що мені здавалося, що щохвилини краплинки меду розтануть від спеки.

— Це тобі, Аріадно.

Він завжди говорив зі мною серйозно, і мені це подобалося.

Я не почувалася надокучливою дитиною, дочкою, яка ніколи не командуватиме флотом і не завоює царство, а отже, не становила для Міноса жодної користі чи інтересу. Якщо Дедал і кепкував з мене, я ніколи не знала про це, бо завжди відчувала, що ми розмовляємо на рівних.

Я взяла кулон, з цікавістю перебираючи його в пальцях і дивуючись його красі.

— Чому бджоли? — запитала я його.

Він підняв долоні до неба і знизав плечима, посміхаючись.

— А чому б і ні? — запитав він. — Бджіл люблять усі боги. Саме джоли годували медом новонародженого Зевса в його потаємній печері, поки він не став достатньо сильним, щоб здолати могутніх титанів. Діоніс змішує мед з вином, щоб підсолодити його і зробити неперевершеним. Кажуть, що навіть жахливого Цербера, який охороняє підземне царство, можна

приборкати за допомогою медового пирога! Якщо ти будеш носити цей кулон на шиї, то зможеш підкорити собі будь-чию волю.

Не було потреби питати, чию волю треба було б задобрити. Весь Крит був у полоні невблаганного суду Міноса. Я знала, що найпотужніший рій бджіл не зміг би похитнути його навіть на децицю, але все одно була зачарована подарунком і завжди його носила. Він гордо сяяв на моїй шиї, коли ми були на весіллі Дедала, пишному бенкеті, влаштованому моїм батьком, який був у захваті від того, що Дедал уклав свій союз з дочкою Криту. Ще одна ниточка втримувала його тут, дозволяючи Міносу вихвалитися своїм піднесеним винахідником. Хоча його дружина померла під час пологів, не проживши в шлюбі й року, Дедал втішався сином Ікаром, і мені подобалося бачити, як він прогулюється з немовлям на руках, показуючи безтямній дитині квіти, птахів і численні чудеса палацу. Моя молодша сестра, Федра, захоплено дріботіла слідом за ним, і коли я втомлювалася оберігати її від усіляких небезпек, я залишала Дедала з ними обома і крадькома поверталася до свого широкого кола на танцювальному майданчику.

У ранні роки моя мати, Пасіфая, танцювала зі мною, власне, саме вона навчила мене танцювати. Не формальним, встановленим шаблонам кроків, скоріше, вона дала мені дар створювати плинну, звивисту форму з божевільних, хаотичних рухів. Я спостерігала, як вона поринала в музику і перетворювала її на граціозну несамовитість, і наслідувала її приклад. Вона грала зі мною, називаючи сузір'я, які я мала обводити ногами на підлозі, зоряні фігури, з яких вона сплітала не лише історії, а й танці. «Оріон!» — казала вона, і я несамовито стрибала з місця на місце, уявляючи вогники на небі, які зображали приреченого мисливця. «Артеміда помістила його туди, щоб дивитися на нього щоночі», — довірливо розповіла вона мені, коли ми разом плюхнулися, щоб перевести подих.

— Артеміда була незайманою богинею, яка палко оберігала свою цнотливість, - пояснювала Пасіфая. — Але вона уподобала Оріона, смертного чоловіка, як супутника для полювання, який міг майже зрівнятися з нею у вправності.

Небезпечне становище як для людини. Боги могли насолоджуватися майстерністю смертних у полюванні, музиці чи ткацтві, але вони завжди

пильнували за гординею — і горе тій людині, чиї вміння наближалися до божественних. Безсмертні не могли змиритися з тим, що хтось може їх у чомусь перевершити.

— Прагнучи не відставати від неймовірної майстерності Артеміди, Оріон відчайдушно намагався її вразити, — продовжувала мама. Вона кинула погляд туди, де на краю дерев'яної підлоги гралися Федра та Ікар. Вони були нерозлучні більшу частину часу, Федра тішилася відчуттям того, що вона старша і може віддавати накази комусь, хто менший за неї. Переконавшись, що вони захоплені своєю грою і не слухають нас, Пасіфая знову взялася за розповідь.

— Можливо, він сподівався, що зможе змусити Артеміду порушити її обітницю безшлюбності, якщо вб'є достатньо живих істот, щоб заслужити її захоплення.

Тож вони прибули сюди, на Крит, щоб розпочати велике полювання. День за днем вони вбивали тварин на острові і складали їх високими горами, як свідчення своєї доблесті. Але кров, що просочила землю, розбудила Гею, матір всього суцього, від її спокійного сну, і вона жахнулася різанині, яку Оріон несамовито творив разом зі своєю обожнюваною богинею. Гея боялася, що він справді знищить усе живе, як він хвалився Артеміді у своєму п'яному шаленстві. Тоді Гея сягнула до своїх потаємних підземних покоїв і викликала одне зі своїх творінь: велетенського скорпіона, якого вона спустила на хвалькуватого Оріона. Такого ще ніхто не бачив. Його панцир виблискував, як відполірований обсидіан. Його величезні клешні були завдовжки з людський зріст, а жахливий хвіст здіймався дугою в безхмарне небо, затьмарюючи світло Геліоса і відкидаючи страхітливу тінь.

Я здригалася від її опису легендарного чудовиська, зажмурюючи очі, коли уявляла, як воно постає переді мною, неймовірно потворне і безжальне.

— Оріон не злякався, — продовжувала Пасіфая. Або не хотів показувати страх. У будь-якому випадку, він не був рівнею своєму супротивнику, а Артеміда не втрутилася, щоб вирвати його з клешень могутнього скорпіона... — Тут вона робила паузу, і її мовчання малювало більш яскраву картину жалюгідної боротьби Оріона, ніж її слова. Вона продовжила розповідь за мить, за яку я побачила вичавлене з нього життя, його людську

слабкість, що нарешті оголилася, коли він скорився, виснажений спробами так довго не відставати від богів у своєму смертному тілі. — Артеміда горювала за своїм супутником, тож вона зібрала його рештки, що були розкидані по всьому Криту, і піднесла їх до неба, щоб вони сяяли в темряві, а вона могла дивитися на нього щоночі, коли виходила на полювання зі своїм срібним луком, самотня, однак її верховенство і чеснота залишилися беззаперечними (непорушними).

Таких історій було багато. Здавалося, що нічні небеса були всіяні смертними, які зустрілися з богами і тепер були яскравим прикладом для земного світу того, на що здатні безсмертні. У ті часи моя мати поринала в ці історії, як і в свої танці, з диким запалом, навіть не підозрюючи, що її безневинні розваги будуть сприйняті як доказ її неконтрольованої шаленості. Ніхто тоді не мав наміру назвати її нежіночною або звинуватити в розпусних і неприродних бажаннях, тому вона танцювала зі мною, не стримуючись, поки Федра та Ікар грали разом, завжди поглинуті іншою грою, іншим світом, створеним ними ж самими. Єдиним осудом, якого ми мали боятися, був холод беземоційної розсудливості мого батька. Разом ми могли танцювати і не боятися, як мати і дитина.

Але в молодості я танцювала вже сама. Вистукування моїх ніг по блискучому дереву створювало ритм, в якому я могла розчинитися, мене захоплював вихор танцю. Навіть без музики цей танок заглушував далекий гул, що стогнав під нашими ногами, і цокіт величезних копит далеко під землею, в самому серці споруди, яка навічно уславила Дедала. Я простягала руки вгору, тягнучись до мирного неба, забуваючи на час танцю про жахіття, що жили під нами.

Це підводить нас до іншої історії, яку Мінос не любив розповідати. У той час, коли він був тільки-но обраним царем Криту і, як один з трьох братів-суперників, він відчайдушно намагався довести свою значущість. Він попросив Посейдона послати прекрасного бика і твердо запрягнувся, що принесе тварину в жертву, аби вшанувати бога моря, тим самим забезпечивши собі прихильність Посейдона і царювання на Криті водночас. Посейдон послав бика, божественне підтвердження права Міноса правити Критом, але його краса була настільки величною, що мій батько повірив,

що зможе обдурити бога і принести в жертву іншу, трохи гіршу тварину, а критського бика залишити собі. Ображений і розлючений такою зухвалістю, морський бог задумав помсту.

Моя мати, Пасіфая, — дочка Геліоса, могутнього бога сонця. На відміну від палючого полум'я мого діда, вона сяяла ніжним золотистим сяйвом. Я пам'ятаю м'які промені її дивних, бронзових очей, тепло літа в її обіймах і розплавлене сонячне світло її сміху. В дні мого дитинства вона дивилася на мене, а не крізь мене. Вона наповнювала світ своїм світлом, до того, як стала напівпрозорим склом, крізь яке світло заломлювалося, але більше ніколи не розливалось дорогоцінними променями яскравості. До того, як вона розплатилася за обман свого чоловіка.

Посейдон, солоний і вкритий морськими мушлями, повстав з глибин океану, здійнявши могутні бризки солі та люті. Він не спрямував свою витончену срібну помсту безпосередньо на Міноса, людину, яка намагалася зрадити його і збездістити, а натомість вирішив покарати мою матір, царицю Криту, і довів її до божевілля своєю пристрасною до бика. Розпалена тваринною жагою, цей потяг зробив її хитрою та підступною, і вона переконала нічого не підозрюючого Дедала змайструвати дерев'яну корову, настільки правдоподібну, що бик, спокусившись, накинувся і на неї, і на божевільну царицю, захищену в ній.

Цей зв'язок був забороненою темою для пліток на Криті, але шепіт про нього дійшов і до мене, обвиваючи мене павутинням злоби та насмішок. Це був подарунок для обурених вельмож, регочучих торговців, понурих рабів, дівчат, охоплених моторошним жахом, юнаків, зачарованих зухвалою дивакуватістю, — перешіптування, бурмотіння, несхвальне шипіння та глузливі насмішки розносилися вітром у всі куточки палацу. Посейдон, здавалося, не влучив у ціль, але поцілів із смертельною точністю. Залишивши Міноса недоторканим, але зганьбивши його дружину в такий гротескний спосіб, він принизив батька як чоловіка, якому дружина, очманівши від неприродних бажань, зрадила зі скотиною.

Пасіфая була вродливою, а її божественне походження зробило її чудовим шлюбним здобутком Міноса. Саме її делікатність, витонченість і милість зробили її предметом гордості Міноса і, напевно, її падіння здалося

Посейдону таким солодким і приємним. Якщо у вас є щось, чим ви пишаєтеся, що підносить вас над вашими смертними побратимами, так мені здавалося, що боги із задоволенням знищать це вщент. Одного ранку, невдовзі після краху Пасіфаї, я розмірковувала про це. Розчісуючи шовкові коси моєї молодшої сестри — подарунок, який ми отримали від нашої осяйної матері, я почала плакати, з острахом уявляючи кожен золотий локон, як приманку для божественних колосів, які походжали небесами і могли б вхопити наші крихітні здобутки та розтерти їх на порошок між своїх безсмертних пальців.

Моя служниця, Ейрена, побачила як я ридаю, заховавшись у волосся спантеличеної Федри.

— Аріадна, — прошебетала вона.

Напевно, їй було шкода мене, адже невинність мого дитинства була порушена таким безглуздим чином.

— Що сталося?

Без сумніву, вона подумала, що я плачу від сорому за матір, але як і будь-яка дитина, я була занурена у власні переживання, і тепер хвилювалася за себе.

— Що, як боги... — проковтнула я сльози. — Що, як вони заберуть моє волосся і залишать мене лисою та потворною?

Можливо, Ейрена приховала посмішку, але не дала мені цього побачити. Натомість вона ніжно відсунула мене від Федри і сама взялася за гребінець.

— І навіщо їм це робити?

— Якщо батько знову їх розсердить! — заплакала я. — Може, вони заберуть моє волосся, щоб він осоромився через огидну доньку.

Федра зморщила ніс.

— Принцеси не можуть бути лисими, — рішуче сказала вона.

Лиса принцеса була б нікому не потрібна. Мінос завжди говорив про шлюб, який я мала колись укласти, про величний союз, що прославить Крит. Йому не варто було вихвалитися. Від усвідомлення цього пробирало до кісток. Як я могла захиститися від його злодіянь? Якщо боги образилися на нього і покарали його дружину, то чому б не погубити його доньку?

Я відчула, як змінилася Ейрена, коли вона сіла поруч зі мною. Мої слова здивували її. Вона, без сумніву, очікувала, що я засмучена через якусь дрібницю, від якої можна відмахнутися, як від туману, що розчиняється в рожевих променях світанку. Чого я не знала, так це того, що натрапила на істину жіночого буття: яким би бездоганим не було наше життя, пристрасті та жадібність чоловіків можуть легко нас занапастити, і ми нічого не в силах з цим вдіяти.

Ейрена не могла заперечити цю правду. Тож вона розповіла нам історію. Про достойного героя Персея, народженого із золотого дощу Зевса, який відвідав самотню, прекрасну Данаю, замкнену в бронзовій темниці без даху, де можна було споглядати лише на небо. Він виріс гідним сином свого осяйного батька і, як і належить усім героям, переміг жахливе чудовисько та позбавив світ від її лиходійств. Ми чули історію про те, як він відрубав голову Медузі Горгоні, і з захопленням слухали, як змії, що звивалися з її жахливої голови, корчилися, плювалися і шипіли, коли він замахнувся своїм чудо-мечем. Звістка про цей подвиг лише нещодавно дійшла до нашого двору, і ми всі дивувалися його хоробрості та здригалися, уявляючи його щит, на якому тепер була голова Горгони, і який перетворював на камінь усіх, хто на нього дивився.

Але сьогодні Ейрена не стала розповідати нам про Персея. Натомість вона розповіла нам про те, як Медуза отримала свою зміїну корону і погляд, що перетворює все на камінь. Це була історія, яку я, можливо, почула трохи запізно. Мій світ більше не був світом відважних героїв: я надто швидко пізнавала жіночий біль, який негласно пульсував у розповідях про їхні подвиги.

— Медуза була прекрасна, — розповіла нам Ейрена. Вона відклала гребінець, і Федра вилізла до неї на коліна, щоб послухати. Моя сестра рідко була спокійною, але історії завжди її заворожували. — Моя мати бачила її одного разу, на великому святі на честь Афін, лише здалеку, але вона впізнала Медузу по її прекрасному волоссю. Воно сяяло, як річка, і ніхто не міг би сплутати дівчину ні з ким іншим. Та згодом вона перетворилася на чарівну молоду жінку і заприсягнулася бути цнотливою, глузуючи з женихів, які домагалися її руки...

Ейрена зробила паузу, ніби ретельно зважуючи свої слова. Мабуть, так і було, бо вона знала, що це не найкраща історія для юних принцес. Але з причин, зрозумілих лише їй самій, вона все одно розповіла нам цю історію.

— У храмі Афіни перед нею з'явився один залицяльник, якого вона не могла ні знехтувати, ні втекти від нього. Могутній Посейдон хотів заволодіти цією красунею, тож він не чув ні її благань, ні її криків, і не стримувався, щоб не осквернити священного храму, в якому вони стояли. — Ейрена затамувала подих, повільно і виважено.

Я вже виплакалась і уважно слухала. Я знала Медузу лише як чудовисько. Я не думала, що вона коли-небудь була інакшою.

Історії про Персея не допускали існування Медузи з її власною історією.

— Афіна розлютилася, — продовжувала Ейрена. — Будучи незайманою богинею, вона не могла стерпіти такого зухвалого злочину у власному храмі. Вона мусила покарати дівчину, яка була настільки безсоромною, що дозволила Посейдону перемогти себе і так мерзенно образила Афіну своїм падінням.

Тож Медуза мала поплатитися за вчинок Посейдона. Це було абсолютно нелогічно, а потім я замислилась і побачила це з точки зору логіки богів. Пазли склалися: моторошна картина, якщо дивитися на неї очима смертного, неначе краса павутини, яка, напевно, така жахлива для мухи.

— Афіна позбавила Медузу волосся і замість нього увінчала її живими зміями. Вона забрала її красу і зробила обличчя Медузи настільки жахливим, що воно перетворювало на камінь кожного, хто його побачив. І відтоді Медуза лютувала, залишаючи на своєму шляху статуї, чиї обличчя навіки застигли від огиди та жаху. Як палко чоловіки бажали її, так само палко вони боялися її і тікали геть з її шляху. Вона помстилася сотні разів, перш ніж Персей відтяв їй голову.

Я отямилася, приголомшена мовчанням.

— Ейрена, чому ти розповіла нам саме цю історію, а не одну зі своїх звичних?

Вона погладила мене по волоссю, але її очі дивилися кудись у далечінь.

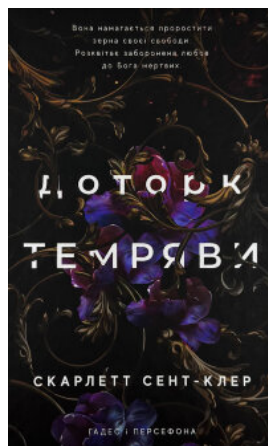
— Я подумала, що настав час, аби ви почули щось інше, — відповіла вона.

Впродовж наступних днів я носила цю історію з собою і крутила її, як кісточку в стиглому персику: раптове, несподівано сильне потрясіння в самому серці.

Я не могла не побачити паралелі між Медузою і Пасіфаяю. Обидві заплатили ціну за чужий злочин. Але Пасіфая змарніла і слабшала з кожним днем, навіть коли її живіт збільшувався і набував дивних форм разом з її химерною дитиною. Вона не підіймала очей від землі, не відкривала рота, щоб заговорити. Вона не була Медузою, яка несла свої муки у вигляді несамовитих змій, що скажено звивалися навколо її голови. Натомість вона замкнулася в недосяжному куточку своєї душі. Моя мати була не більше, ніж тонесенькою, напівпрозорою мушлею, що лежала на піску, майже дощенту знищена хвилями.

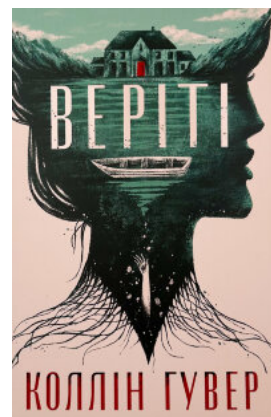
Я буду Медузою, якщо до цього дійде, — вирішила я. Якби одного дня боги поклали на мене відповідальність за чужі гріхи, якби вони прийшли по мене, щоб покарати за чийсь вчинки, я б не ховалася, як Пасіфая. Я вдягну зміїну корону, і хай весь світ здригнеться від мене.

Рекомендована література

Цирцея

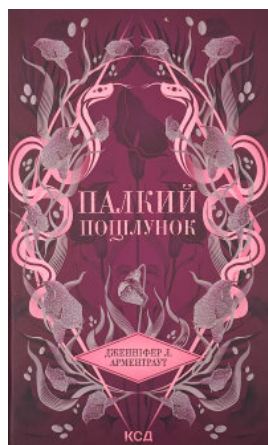
Доторк темряви. Гадес і Персефона. Книга 1

Веріті. Ексклюзив

Одного разу розбите серце

Палкий поцілунок. Книга 1

Пісня, що зупиняє ріки

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ